

חלקי בקהילתי

גליון 244

יהי חלקי עמהם

הרה"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א | ראש ישיבת דרך ה' - חלקי בקהילתי

'אלול' ושמחת החיים

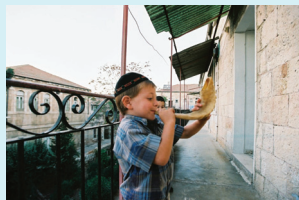
באמצע פרשת הקללות מנמקת התורה את הסיבה שהן באות - לא עלינו: "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב" הייתכן להעניש כל כך על היעדרה של השמחה בעבודת ה', הרי השמחה היא לכאורה מידה יפה ותו לא, וכי מגיעים עונשים קשים כל כך למי שמקיים את המצוות בצורה טכנית יבשה, אך חסרה לו השמחה במצוות? הבה נבחן מהי שמחה: שמחה היא הרגשה נפשית שאדם מרגיש כשמתמלא לו חסר כלשהוא, ילדים, סכף, מזון ועוד. כשיהודי מרגיש שהיהדות ממלאה לו חסר קריטי והוא לא יכול באמת להסתדר בלעדיה, זו יהדות שמחה שמראה על חיבור אמיתי עם ה'. אך אם יהודי מקיים את יהדותו מתוך אילוץ משפחתי או חברתי, או סיבה חיצונית כלשהיא, ובסתר ליבו הוא חושב לפעמים 'מה זה תורם לי' - הוא עצוב עם ה', ועצבות היא קללת החיים.

ב'אלול' כדאי שנבדוק עם עצמנו עד כמה חיי האמונה שלנו, לימוד התורה שלנו, התפילה, שבת קודש ושאר המצוות שלנו - ממלאים אותנו ועושים לנו באמת שמחה.

ואם כבר דיברנו על 'אלול', חשוב להעלות נקודה חשובה בעניין השמחה, בפרט ב'אלול'. הניסיון מלמד, ככל שהצליחו הורים לקיים מצוות מתוך שמחה פנימית שבאה מלידי ביטוי בפנים קורנות משמחה, והם הרבו להשתמש בבית באמירות שמחות בסגנון: 'כמה טוב ה', או 'איזה זכות יש לנו שאנחנו שומרי שבת' - כך עברה היהדות שלהם הלאה לילדים בשמחה ובחיבור פנימי.

גם היחס הפנימי שלנו ל'מים הנוראים' צריך לעבור לילדינו בשמחה ולא בפחד, או לחילופין באדישות... רבים וטובים סוחבים איתם טראומות מהעבר ביחס ל'אלול' ונוראותיו. אל נא נעביר את ה'מסורת' הזו הלאה. החיבור הנכון עם עבודת

ה' חייב להביא שמחה ורוגע פנימי שייראו אצלנו גם מבחוץ. על הקב"ה נאמר: "עוז וחדווה במקומו" - כלומר, כל חיבור עם ה' צריך להביא שמחה. אם אין שמחה בעבודת ה' - כנראה אין גם חיבור נכון עם ה'. אם נצליח להחדיר לעצמנו את הידיעה שגם את ראש השנה ויום כיפור צריך לחגוג



בשמחה ובטוב לבב אילוסטרציה: ברוך יערי

בשמחה, ואשרינו מה טוב חלקנו שיש לנו את הזכות לחזור בתשובה ב'אלול' - אזי לנו ולילדים שלנו יהיה הרבה יותר שמח והרבה פחות על מה לחזור בתשובה.

גם אנחנו עמדנו בסיני!

משה רבינו בסוף ימיו אומר לעם ישראל: "זלא נתן ה' לכם לב לדעת ועיניים לראות ואוזניים לשמוע עד היום הזה". מה היה באותו היום? 'שמעתי', שאותו היום שנתן משה את ספר התורה לבני לוי, באו כל ישראל לפני משה ואמרו לו משה רבנו, אף אנו עמדנו בסיני וקיבלנו את התורה וניתנה לנו, ומה אתה משליט את בני שבטך עליה, ויאמרו לנו מחר - לא ניתנה לכם תורה רק לנו ניתנה, ושמן משה על הדבר ואמר להם "היום הזה נהיית לעם", היום הזה הבנתי שאתם חפצים במקום' (רש"י)

עלינו להבין, הרי אם היה ספר התורה נמסר לשמירה רק אצל בני לוי, אזי כל תפקידם היה ללמד את התורה לכל ישראל. כיצד יעלה על הדעת שבני לוי יטענו בעתיד, לא ניתנה לכם תורה - אלא לנו?

באלול, כדאי שנבדוק עם עצמנו עד כמה חיי האמונה שלנו, התורה והמצוות ממלאים אותנו ועושים לנו שמחה...

על הפסוק בפרשה: "היום הזה נהיית לעם", דרשו חז"ל: "בכל יום יהיו בעיניך כאילו היום באת עמו בברית". החיוב לראות את קבלת התורה כדבר מתחדש דבר יום ביומו, נשנה פעמים רבות בספר דברים, איך יתכן הדבר במציאות לראות ובעיקר להרגיש, כאילו היום ניתנה התורה?

הדבר אפשרי רק על ידי לימוד והעמקה בתורה. בתורה נמצאת חוכמתו האלוקית של הקב"ה, וכשיהודי מעמיק בה, הוא מוצא בה בכל יום לימודים חדשים, וטעם חדש ביהדותו. רק באמצעות לימוד, אפשר להרגיש התחדשות מרעננת יומיומית ולקיים את התורה כאילו היום ניתנה לנו. חששם הגדול של עם ישראל היה, שאם ספר התורה יהיה מונח אצל בני לוי בלבד, יקשה עליהם הדבר להעמיק בלימוד תורה שישמור על קיום רענן ומחדש באופן יומיומי, והיא עלולה להיפך אצלם לתורה ישנה. ואכן, נעתר להם משה, וכמבואר בחז"ל, נתן לכל שבט מישאל ספר תורה ייחודי משלו, בנוסף לספר התורה של בני לוי.

רק כשיהודים אכפתיים ומליכים פורצת הקריאה: "גם אנו עמדנו בסיני וקיבלנו תורה", והם מבינים שהם צריכים תורה ייחודית ללב שלהם, לעיניים ולאוזניים שלהם, רק אז הם זוכים לספר תורה ייחודי שנותן להם ביהדותם טעם חדש כל יום.

בוגרי ישיבות עמלים, "גם אנחנו עמדנו בסיני וקיבלנו את התורה - היום הזה". כל אחד מאתנו, כדאי שיתחבר עם בית מדרש מתאים ותוכנית לימוד יומית שמתאימה לו, ואיתה הוא יקבל בכל יום מחדש - תורה חדשה ומשמחת.

מזוזות ביתך

מדור הלכתי

עמוד 2

ימי סליחות

חלקי בעבודתי

עמוד 3

תשובה בעבודה

נפשי בשאלתי

עמוד 4

מנהיגות דרומית

בתוך קהל ועדה

עמוד 5

מסע התשובה

ברכת הלב

עמוד 6

לקום ולעבוד

דברים כהווייתם

עמוד 8

הלכות מזוזה

נהגו אנשי מעשה לבדוק את המזוזות בחודש אלול (מטה אפרים תקפ"א, י)
נעסוק השבוע בקצרה בהלכות מזוזה המצויות

שאלה: איפה על המשקוף צריכים לשים את המזוזה? השאלה היא הן בגובה של הפתח, והן ברוחב הפתח.

תשובה: בפתח רחב, כל רוחב הפתח כשר למזוזה, ולכתחילה יש לקבוע אותה בחלק הסמוך יותר לכניסה בשביל שההגנה של המזוזה מהמזיקים תכלול את כל רוחב הפתח. בנוגע לגובה, בפתח בגובה סטנדרטי יש לקבוע את המזוזה בתחתית השליש העליון של המשקוף, וכגון אם גובה חלל הפתח הוא 2.10 מטר, יש לקבוע את המזוזה מעל 1.40 מטר מהרצפה.

יש להיזהר שהמזוזה לא תגלוש מתחת לגובה השליש העליון, משום שדעת גדולי הפוסקים לפסול מזוזה שהונחה כך. כמו כן אין להניח את המזוזה גבוה מדי, ויש להרחיקו מהמשקוף העליון כ-10 ס"מ.

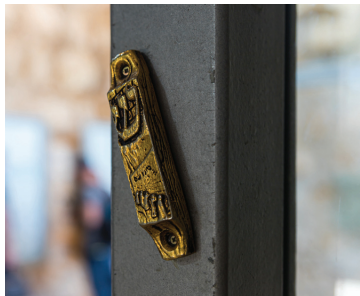
ישנם פתחים שצדדי הפתח רחבים יותר מהמשקוף העליון, ובמקרה זה צריכים לוודא שהמזוזה מונחת בחלק של הפתח שיש מעליו משקוף.

שאלה: ההלכה הפשוטה שצריכים להניח את המזוזה בימין הכניסה - ידועה לי. שאלתי היא, כאשר יש פתח בין שני חדרים, למשל בין הסלון למטבח, מה נחשב לצד 'הכניסה', הרי אפשר להתייחס לזה שניכנסים מהמטבח לסלון, ואפשר להתייחס שניכנסים מהסלון למטבח. באיזה צד יש להניח את המזוזה בפתחים אלו?

תשובה: חז"ל דרשו שקביעת המזוזה צריכה להיות בצד ימין של הפתח, כאשר הימין נקבע על פי ימין הנכנס, וברוב הפתחים ברור איזה כיוון נחשב לכניסה ואיזה כיוון נחשב ליציאה. עם זאת, ישנם פתחים בהם אין הדבר מבורר לגמרי, למשל, כאשר יש פתח בין הסלון למטבח, שבו אפשר להגדיר ש'נכנסים' מהמטבח לסלון,

או ש'נכנסים' מהסלון למטבח. ובפתחים אלו ההלכה הרווחת היא שהמדד הקובע הוא לפי החדר הפנימי יותר, דהיינו, כיוון הכניסה הוא תמיד מהכניסה לבית, וככל שמתקדמים פנימה המעבר נחשב כ'כניסה' לחדר הפנימי יותר. ולכן כאשר יש פתח בין הסלון למטבח המעבר מהחדר החיצוני לחדר הפנימי הוא הכיוון שנחשב ל'כניסה' והמזוזה נקבעת בימין הכניסה לחדר הפנימי.

יש מקרים שבהם השאלה מורכבת יותר, למשל, כאשר ישנם שתי כניסות לבית לפעמים קשה להגדיר מהו החדר הפנימי יותר, ובמקרים כאלו ישנם מדדים נוספים שעל פיהם נקבע כיוון הכניסה. במקרים של ספק אפשר לפנות בשאלה למורי הוראה בקיאים בהלכות אלו, כאשר העידן הדיגיטלי



המאפשר שליחת תמונות של הפתחים מקל מאוד בבירור שאלות אלו.

שאלה: נכנסתי לאחרונה לגור בבניין באזור חילוני, כאשר אני בעצם הדייר היחיד ששומר תורה ומצוות, ואין מזוזה בפתח הכניסה לבניין. בפתח הבית שלי כמובן שמתי מזוזה מהודרת, האם מוטל עלי לדאוג לכך שתהיה מזוזה בכניסה לבניין כאשר ברור לי ששאר הדיירים לא ישלמו לי עליה? מהי דרגת החיוב של פתח הבניין?

תשובה: החיוב לקבוע מזוזה בפתח הכניסה לבניין הוא חיוב גמור, והוא מוטל על כל אחד מדיירי הבניין גם במקרה שלשאר דיירי הבניין לא אכפת מהמזוזה, ולכן על הדייר החדש לקנות מזוזה מהודרת, ולקבוע אותה בכניסה לבניין. וגם אם שאר הדיירים לא ישלמו עליה, מוטל עליו להוציא מכספו בשביל לקיים חובה זו.

שאלה: שמעתי פעם שצריכים לקנות מזוזות ממקור מוסמך ומסופר ירא שמים גם אם המחיר יקר יותר, ולא לקנות אותם מאדם שלא מכירים את טיבו. האם באמת יש סיבה לכך? האם לא מספיק לבדוק את המזוזה ולראות שהיא אכן כתובה בצורה כשרה?

תשובה: שלא כמו הפרסומים בסגנון של 'אינסטלטור ירא שמים' או 'נגר ירא שמים', הצורך לקנות מזוזה מסופר ירא שמים הוא צורך אמיתי, משום שישנם הלכות המעכבות את כשרות המזוזה שבדיקה חיצונית לא יכולה לגלות, כפי הדוגמא שתובא, ויכולה להיות מזוזה שנראית מהודרת כאשר למעשה היא פסולה לגמרי. היחיד שנוכל לסמוך עליו בנוגע להלכות אלו, הוא הסופר שכתב את המזוזה.

נציין דוגמא אחת להלכה כזו. בהלכה מבואר שמזוזה צריכה להיכתב 'כסדרה', דהיינו, שצריכה להיכתב כולה לפי הסדר של הפסוקים בתורה. כך שאם בסיום כתיבת המזוזה מתברר לסופר שהוא שכח לכתוב אות אחת בתחילת המזוזה, הוא אינו יכול לכתוב אותה כעת, משום שאם אחת מהאותיות נכתבת אחרי המילים שאחריה, המזוזה פסולה. אם הסופר אכן יעשה תיקון כזה, אין כל דרך להבחין בפסול זה בבדיקה חיצונית. לכן מאחר ואנחנו מסתמכים רק עליו ועל יראת השמים שלו, אפשר לקנות רק מסופר מוסמך וירא שמים, המעיד כי המזוזה כשרה ללא פקפוק.

לראות את הטוב

ימים של מלחמה סביבנו, המזרח התיכון כולו גועש וסוער, והכל תלוי על בלימה. מי שרגיל לראות כל דבר בעין ביקורתית, למצוא מיד את החיסרון, ולהצביע על הבעיה, עסוק בימים כאלו מעל לראש. יש כל כך הרבה דברים שנתונים לפרשנות, ובקלות אפשר להתייאש. כל כך התרגלנו לשקוע ביוגון, לראות את המורכב הקשה והסבוך, עד שקשה מאוד להרים את הראש ולראות את הטוב.

פרשת השבוע מזכירה לנו, את ההודאה וההכרה בטוב. ואמרת אליו - שאינך כפוי טובה. אנחנו חייבים להיעצר מידי פעם, להסתכל סביבנו ולהכיר בשפע הטובה והברכה בהם אנחנו מוקפים. גם כשקשה, גם כשמורכב, מצבנו טוב מאוד ואנחנו בנים אהובים למקום.

בשדה הפעילות של תנועת חלקי בקהילתי, ממש לא קשה לראות את הטוב. עשרות קהילות פורחות ומתפתחות בכל רחבי הארץ. בצפון המופנו, קהילת צפת מוסיפה לעסוק בתורה בשמחה. בדרום המתאושש, נפתחת קהילה שנייה בנתיבות. וביניהן, קהילות חלקי מתרחבות, ספסלי בית המדרש מתרבים, ורבים מבקשים להצטרף לקהילות תוססות ופעילות, שמחות ומגובשות. אילו באנו להודות ולשבח, על כל הטובה והברכה לה זכינו - אין אנחנו מספקים. שמחים אנחנו בכל הטוב אשר נתן לנו ה' אלוהינו, מודים על העבר, ומתפללים על העתיד שנוכה להוסיף ולהרבות כבוד שמים בעולם, ושלא יישאר אף בוגר ישיבה בלי קהילה.

קריאה מהנה
המערכת

הרב שלמה ליפשיץ

רב הקהילות החרדיות הר יונה ג' ויסודות בני ברק

ימי הסליחות

שלום אשמח אם הרב ייתן לי מענה על משהו שמאד מפריע לי ביחס לאמירת סליחות. העבודה שלי מתחילה בשעה מוקדמת, וכדי לא לאחר, אני חייב להתפלל סמוך לעבודה. אחר חיפוש מצאתי בית כנסת שמתפללים בו בנחת, ואפשר להתפלל שם כמו שצריך. אלא שכל שנה בסליחות אני לא מוצא מנוח. בגלל הלחץ של הבוקר, הציבור מזדרז באמירת הסליחות, ואני לא מצליח לכוון במילים. מאוד הייתי רוצה לומר סליחות כראוי, ואני לא יודע מה עלי לעשות.

תשובה:

מרגש לקרוא. יהודי שלא מסכים לוותר, ומתעקש לחפש מקום תפלה ראוי. כמה מצער שדווקא בימי הסליחות אתה לא מוצא את מבוקשך. אין לי פתרון של ממש בשבילך. אני יכול רק להציג לך נקודת מבט, ואולי ממנה תוכל להתחזק למרות שלא מתאפשר לך לומר סליחות כרצונך. ובכן, אם שמת לב הפוסקים קראו לימים בהם אומרים סליחות "ימי הסליחות". המשנה ברורה (סימן תקפא ס"ק ח) מביא בשם האליהו רבה (שם ס"ק ו) טעם לכך שימי הסליחות נקבעו ארבעה ימים לפני ראש השנה, שכן מצינו בקורבנות שטעונים ביקור ממומים ארבעה ימים קודם הקרבנות, ובראש השנה כתוב (במדבר כט ב) "עֲשִׂיתֶם עֲלָה" (ולא: "והקרבתם"), ללמד שבראש השנה יעשה אדם עצמו כאילו מקריב את עצמו לעולה. לכן קבעו ארבעה ימים לבקר את המומים של החטאים ולשוב עליהם. בפוסקים מוזכר גם מנהג שהיו שנהגו

אמירת הסליחות בזמן - אשמורת הבוקר או אחר חצות ליל, אינה אלא פתיחה ליום שלם של סליחות.

להתענות בימי הסליחות.

כלומר, משמעותם של הסליחות אינם רק בכמות של פיוטים ואמירת י"ג מידות הנאמרים בימים שאומרים בהם סליחות, ובכך מתחילות ומסתיימות ה"סליחות". אלו "ימי סליחות". ימים שהמשמעות של כל היום משתנה, ולא רק בזמן בו אומרים את הסליחות. כל עשרים וארבע שעות של כל יום מימי הסליחות, הוא יום עם משמעות של התכונות לימי הדין. תפלת הסליחות הנאמרת בזמנה - אם באשמורת הבוקר או אחר חצות ליל, או בכל זמן אחר, אינה אלא פתיחה ליום שלם של סליחות.

אם נתבונן בזה נבין שעיקר ההתמקדות לא צריכה להיות באורך הזמן שבו מתפללים את תפלת הסליחות. ההתמקדות צריכה להיות לאורך היום כולו. בימים אלו, כל יהודי צריך "להעביר הלילה" ולהתכונן לכבוד ראש השנה ביתר שאת. ההתכוננות מתחילה אמנם בתפלת הסליחות. אבל היא צריכה להיערך במשך היום כולו. בימים אלו צריכים לתת מחשבה נוספת על דרכי התעלות ברוחניות, ולנסות לפנות זמן להכנה מוקדמת לימי הדין.

נכון שאמירת סליחות באופן ראוי, מהווה פתיח נפלא לקיום ימי סליחות ראויים. אך אפשר בהחלט לקיים התעלות כזו גם אם נאלצת להתפלל את תפלת הסליחות באופן פחות מעולה ומרגש.

אני מאחל לך שתזכה לימי סליחות של ממש. ימים בהם תזכה להתעלות הראויה לימי ההכנה והביקור, לכבוד יום ראש השנה הבא עלינו לטובה.

שלך
שלמה
SHLOMO.LIFSHTS@gmail.com

'חלקי' חלקך!



**בוגר ישיבה ועובד ?
גם לך מגיע 'אלול' ... !**

מנסיין -

בלי קהילת חברים משלך -

יהיה לך קשה לעשות את זה...

'חלקי בקהילתי' - בדיק בשביל זה...

תורה. תפילה. קהילה. זהות.

כדי שגם לך יהיה חלק ב'אלול'..

להצטרפות: 02-6260115

לשוב ולהיוולד מחדש



את עומק התשובה אתה יכול להביא אל המשרד, בפגישות העסקיות, ובכל רגע של היום.

הוא הזדמנות ללידה מחדש, לבריאת נפש חדשה.

אתה, שחווית את עומק התשובה בעולם הישיבות, יכול עכשיו להביא את אותה עוצמה אל העולם החיצון. אתה יכול לגלות את הכוח של התשובה לא רק בין כותלי בית המדרש, אלא גם במשרד, בפגישות עסקיות, ובכל רגע של היום.

התשובה אינה תלויה במקום או בזמן. היא תלויה בך, בקשר שלך עם הקב"ה. בכל רגע, בכל מצב, יש לך את היכולת ליצור את עצמך מחדש.

אתה נושא עמך את האור של עולם התורה אל העולם הרחב. בכל מעשה, בכל מילה, אתה יכול להאיר את סביבתך באור התשובה והקדושה. זוהי משימה מאתגרת, אך גם הזדמנות נפלאה ומרוממת.

לידה מחדש". רעיון זה מהפכני בעוצמתו - הוא מעניק לאדם את היכולת ליצור את עצמו מחדש, להתחדש רוחנית באופן מלא. רעיון זה מתקשר באופן ישיר לדברי הנביא הושע, הקורא "שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ". הנביא אינו מאריך בדרכי ההתנקות מהעוונות, כפי שאולי היינו מצפים. במקום זאת, הוא מתמקד בחידוש הקשר האמיתי עם הקב"ה.

התשובה, במובנה העמוק, היא יותר מאשר תיקון חטאים. היא מהווה מפתח להתחדשות רוחנית מתמדת. היא מזמינה אותנו לבחון מחדש את יחסינו עם הקב"ה, עם עצמנו ועם הסובבים אותנו.

בעולם של שפע חומרי ואפשרויות אינסופיות, קל לאבד את הדרך, לשכוח את המהות. התשובה מזכירה לנו שתמיד יש אפשרות לחזור, להתחדש, לצמוח. היא מלמדת אותנו שגם כאשר נדמה שהכל אבוד, יש בנו הכוח ליצור את עצמנו מחדש.

זוהי קריאה לאחריות אישית עמוקה. הקב"ה נתן לנו את הכוח ליצור, לא רק עולמות חיצוניים, אלא גם את עולמנו הפנימי. כל יום

דמיינו לעצמכם אברך צעיר, שנים רבות בין כותלי בית המדרש. עולמו מוקף בקדושה, בלימוד תורה, בתפילה. ימי אלול וחודש תשרי עברו הם תקופה של התעלות רוחנית אינטנסיבית. שיחות מוסר, סליחות, תקיעת שופר - כל אלה מהווים חלק בלתי נפרד ממסע התשובה השנתי שלו.

ואז, יום אחד, הוא יוצא אל העולם הרחב. אולי מתוך הכרח כלכלי, אולי מתוך רצון להרחיב אופקים. לפתע, הוא מוצא את עצמו בסביבה שונה לחלוטין. אין יותר שיחות מוסר יומיות. אין את אותה אווירה של התעלות רוחנית מתמדת. במקום זאת, יש דדליינים, פגישות עסקיות, והמולת יומיום.

הדיסוננס עצום. כיצד ממשיכים בעבודת התשובה בעולם שכזה? איך מוצאים את הדרך לקרבת אלוהים כשהסביבה לא תמיד מבינה או מעריכה את החשיבות של תהליכים רוחניים אלו?

המדרש מלמד אותנו שהקב"ה עצמו אומר: "עשה תשובה ויתכפר לך". זוהי גישה המציעה אפשרות של התחדשות מוחלטת. כפי שמסביר הרב יחיאל יעקב וינברג, ה'שריד אש', זוהי "בריאת נפש חדשה, של

יזמי חלקי כותבים

הרב יעקב איתן | יזם קהילת 'חלקי' מודיעין עילית



איך קהילה אחת מספרת את סיפורו של עם ישראל כולו

עם ישראל הוא "עם קשה עורף" תכונה שגרמו לו לחטוא בחטא העגל, "רָאִיתִי אֶת-הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה עִם-קָשֶׁה-עֹרֶף הוּא" (שמות לב ט). אך מנגד, זו גם עוצמתו המיוחדת שהחזיקה אותו במשך דורות באמונתו על אף הרדיפות והפרעות שהוא עבר ועובר, ומשה רבינו מוצא דוקא את תכונה זו כדי לבקש מהשם "יֵלֶךְ נָא ה' בְּקִרְבֵּנוּ כִּי עִם קָשֶׁה עֹרֶף הוּא" (שם לד ט), עקשנות ומסירות נפש הם הם גדולתו ועוצמתו של העם המיוחד הזה.

יהי רצון, שיהיו הדברים לעילוי נשמתו הטהורה של היקר באדם הרב יוסף ב"ר ישראל בכר ז"ל

קהילת קשי עורף

הבנתי שאני חייב לעשות מעשה! חמי, הרב יוסף בכר ז"ל שכב אז על ערש דווי, מצבו התדרדר מיום ליום. פנית ל"חלקי" כדי לפתוח בפעילות תורנית במודיעין עילית שתהיה לרפואתו. השיעור הראשון היה מלא וגדוש, אך עם הזמן, למרות כל ניסיונותי להתאים את השיעור לזמנו של הציבור, הרגשתי שהשיעור הולך ודועך.

ביום י"א בתמוז השנה השיב חמי היקר את נשמתו לבורא. במהלך ימי השבעה שמענו בעיקר את מה שכולנו ידענו, מסירות הנפש שלו לא ידעה גבולות. אבל אותי תפס דווקא פרט קטן, שסיפר כבדרך אגב הרב יוסף ברוק שליט"א - ראש ישיבת נתיבות עולם שהוא זוכר את חמי כבחור בן 28 בתחילת דרכו בישיבה שהיה מגיע בכל יום לישיבה על אופנוע. רק ההשוואה בין הדמות הדורת הפנים שהכרתי לבין אותו בחור חלונני על אופנוע הייתה פשוט, לא נעים לומר, מצחיקה ממש.

הבנתי, שמעבר לכל הסיפורים על גדולתו בערוב ימיו, דווקא פרט זה, מבטא יותר מהכל את מי שהוא היה. סיפורו האמיתי הוא סיפור על בחור בן 28 על אופנוע, רחוק מתורה ומצוות, עם לב יהודי טהור שחשקה נפשו בתורה, ובעיקשות בלתי מתפשרת, סלל את דרכו במסירות נפש כדי לשכון באוהלה.

באותו רגע הבנתי שלא משנה כמה יגיד לי שהשיעור אותו הקמתי נכשל ועלי להרפות ממנו, עלי למסור את נפשי לעילוי נשמתו של חמי. הגעתי להסכם עם מגיד השיעור הרב ישראל דבורץ שליט"א שהוא מצידו מוכן למסור שיעור לאדם אחד בלבד ואני מצדי מוכן להיות המשתתף היחיד. השיעור ימשיך להתקיים ויהי מה. זה לא היה נעים, אבל לא התייאשתי, ידעתי שזוהי חובתי. לשמחתי, העקשנות הוכיחה את עצמה. משתתפי השיעור הלכו והתרבו, כיום, אני מסתכל על משתתפי השיעור ומבין שזיכיתי לעמוד על סודו של העם היהודי.

סיום קורס מנהיגות קהילתית - אזור הדרום

וקהילתית משמעותית.

הרב גרינבוים שליט"א נשא דברים באירוע, וציין לשבח את ארגון הג'וינט שמסייע לבוגרי ישיבות עובדים להתפרנס בכבוד, ואת יומי הקהילות של 'חלקי' העושים ימים כלילות להצלחת חברי קהילתם. ר' אלי סלומון, דיבר על החשיבות של השמירה על המסגרת התורנית, והחיבור הקהילתי במקביל ליציאה לשוק העבודה ומנכ"לית הג'וינט הרחיבה אודות מעלתם של יומי הקהילות המאירים לכל סביבתם, ומקדמים את חברי קהילותיהם להצלחה.

ר' ישראל יום טוב, מנהל תוכניות חרדים בארגון הג'וינט, תיאר כיצד חיזוק השייכות התורנית - קהילתית, לצד חיבור למעני תעסוקה איכותיים, הם מתכון לפריחת כל קהילה, ולכן נועד קורס מנהיגי הקהילות. והרב מתי גינסברגר, מנהל התוכנית הדגיש כי לאחר המסע של משתתפי המחזור הקודם לגיאורגיה, במהלכו התגבשה קבוצת היוזמים המייסדים, סביב השליחות הגדולה המוטלת על כתפיהם, הצוות כולו מצפה להצטרפותם של עשרים החברים החדשים, לקומם ולייסד קהילות צומחות, המחברות חברים רבים לעבודת ה' משותפת מתוך שמחה.



העניינים דרומה, בדאגה ובחרדה לגורל אחינו תושבי האזור הנתונים בצרה זה שנים רבות, ועמידתם הנחושה מעוררת השראה. מיד עם סיום קורס המנהיגות הקודם, אליו הגיעו מנהיגי קהילות מכל רחבי הארץ, הוכרז על פתיחת הקורס למנהיגי קהילות באזור הדרום, בכדי לסייע ככל הניתן לקהילות בצמיחה, בחבל ארץ זה.

ביום א' האחרון, התקיים כאמור מעמד סיום הקורס, בו הוענקו תעודות גמר ל-20 מנהיגי הקהילות שרכשו כלים מקצועיים ופרקטיים, שיסייעו להם ולחברי קהילותיהם להתחבר ולהשתייך בדרך להתפתחות אישית

השבוע התקיים מעמד הסיום של קורס מנהיגות קהילתית, ל-20 יומי קהילות באזור הדרום, בו השתתפו נשיא תנועת 'חלקי' בקהילת 'הרה"ג ר' ברוך צבי גרינבוים שליט"א, לצד מנכ"ל משרד העבודה ר' ישראל אוזן, מנכ"לית הג'וינט הגב' הדס מינקה אדלר, וראש תחום חברה חרדית בארגון ר' אלי סלומון.

תוכנית מנהיגות קהילתית, ביוזמת ארגון הג'וינט, תב"ת ומשרד העבודה, בשיתוף 'חלקי' בקהילת' שמה לה למטרה לסייע לבני הציבור החרדי, המבקשים לעסוק לפרנסת ביתם, להתפרנס בכבוד במקצועות מכניסים ההולמים את מעמדם וכישוריהם. תוך יצירת מענה לצרכי תעסוקה בתחומים מגוונים. כחלק מההשקעה הנרחבת בתחום התעסוקה נדרשת הקמת תשתית קהילתית, שתעניק לחבריה תחושת שייכות וחיבור תורני, כמו גם חוסן וסיוע בהתמודדות עם היציאה לשוק העבודה. כאן נכנס לתמונה ארגון 'חלקי' בקהילת' המגבש קהילות של בוגרי ישיבות העמלים לפרנסתם, ומעניק ליזמי הקהילה מעטפת נרחבת של סיוע וניסיון, תוך שימוש בארגז כלים ייעודיים להקמת הקהילה וניהולה לאורך ימים ושנים.

בשנה האחרונה, בצוק העיתים, הופנו כל

מהנעשה בקהילות 'חלקי' בשבוע החולף



וברמת בית שמש (בר אילן) נערך שיעור מפי הרב שלמה ליפשיץ, הכותב את המדור 'חלקי' בעבודת' - מענה תורני לדילמות של בוגרי ישיבות עובדים' על ההסתכלות הנכונה בעבודת הימים הנוראים.



לבית הכנסת של קהילת נוף כינרת בטבריה, נקנו ספסלים חדשים, באשר השורות מתרחבות וחברים חדשים מצטרפים לקהילה כל הזמן.



ברמת בית שמש א, נערך ערב מיוחד בו מסר הרב אלחנן אהרון שליט"א, הכותב כאן בעלון את המדור 'חלקי' במנוחת' שיעור מיוחד אודות שבת המלכה.



ובקהילת מודיעין עילית, מתארגנים על מקום חדש, אך קול התורה כבר מתרונן בו עוד לפני סיום עבודת הגבס והצביעה.



בקהילת 'המשוררים' בפ"ת מוסר כמידי שבוע ראש הישיבה רבי נחום נוסבך שליט"א מרבני הקהילה, חבורה הלכתית, ולאחריה שיעור אור החיים על פרשת השבוע.



גם בצפת המופגזת, לא מבטלים את הקביעות. חברי קהילת 'חלקי' בצפת, עוסקים בתורה בצוותא כמידי שבוע

בקהילת רכסים, האזינו חברי הקהילה להרצאתו המרתקת של המרצה הנודע, הרב עמנואל תהילה שליט"א שעסקה בענייני דינאמ



אחיסמך, חברי הקהילה יצאו לערב גיבוש מיוחד, במהלכו נערך זיץ משותף, בו ניגנו ושרו חברי הקהילה בדבקות והתעוררות את ניגוני הימים הנוראים הבאים עלינו לטובה.



האיש שחשב שאשתו קובעת

שלום,

בעקבות הטור בשבוע שעבר, שעסק באשה העושה רצון בעלה, והקשר החברי בין בני הזוג, אני מבקשת להבין. יש הרי עניין ביהדות בזה שהבעל הוא המחליט והקובע, לא? ואם כן מה קורה כשהאופי הוא אחר? אם האישה עוצמתית יותר מהבעל, האם יכולה להיות להם חברות זורמת שבה האישה היא המחליטה וכו' (והאיש בעצם יהיה במקום של האישה...) וטוב להם כך, האם זה יכול להיות כך? יש הרי את העניין שכתוב על בעל שאשתו שולטת בו - שהוא לא יורש גהינום וכו'...

מקווה שהשאלה מובנת... תודה רבה.

שלום וברכה.

אני לא מכיר מקור לכך שביהדות הבעל הוא המחליט והקובע. אני מכיר פסוק שאומר על בעל ביחס לאשה "והוא ימשול בך". פסוק זה הוא כזכור, קללה. הוא נאמר בעקבות תקלה וכחלק מן המציאות המקולקלת שהעולם הידרדר אליה בעקבות החטא. גם אם זה נגזר עלינו, זו בוודאי לא השאיפה.

למען האמת גם בפשט של הפסוק הזה, אני לא חושב שמדובר על קבלת החלטות האחד בשביל השני. יש שם תיאור אחר שלמרות שמצד אחד "אל אישך תשוקתך", מצד שני לא בטוח שתמיד תוכלי לממש את זה. כי זה תלוי בהחלטה שלו. וגם זה כפי שאמרת, קללה ולא אידיילה.

דרך אגב, למרות הקללה, במידה ונוכל להמעיט ממנה במאמצים שלנו, לא בטוח שאנחנו מחויבים לתחזק את הקללה ולסבול, ולא להתאמץ בכדי להקל מהקללה. ומה פתאום אני חושב כך? משום שבוודאות "והוא ימשול בך" זה סבל לשני הצדדים. ויחד עם זאת בברכות הנישואים תקנו לנו חז"ל נוסח מענין: "שמח תשמח... כשמחך יצריך בגן עדן מקדם". כלומר, אנחנו מתפללים אל הקב"ה שהתחתן והכלה הללו יהיו שמחים - כמו אדם וחווה שחיו טוב ביניהם לפני הקללה של "והוא ימשול בך". כך, שנראה לי, שאם ניתן, כדאי למזער קצת את הקללה הזו.

זה בסדר גמור שלכל אחד יהיה במערכת השותפות את תחום קבלת ההחלטות שלו. בדרך כלל זה קורה על פי כישורים. מי שמבין בכספים, מנהל בדרך כלל את חשבונות הבנק. ומי שיועד לנהל זמן, מנהל את הלוח הביתי. מי שמתעסק הרבה ברוחניות מקבל באופן טבעי את ההובלה בתחום הזה, ומי שמבשל, עורך כנראה גם את רשימת הקניות. שום דבר בדוגמאות הללו אינו מדאורייתא, אבל זו גם לא מצוה גדולה להילחם בטבע ולרצות לקבל החלטות בדברים מסוימים, רק בכדי לא להרגיש שאנחנו מופלים.

וכן, מי שמנצל את השליטה שלו במציאות בכדי לנהל את השני בלי להתחשב, זה אסון. כל אדם שמקבל כוח בידיים, ומשתמש בו בצורה אינטרסנטית, לא מבוקרת ופוגענית, עושה טעות קשה וגורם נזק לו ולסביבה. זה נכון לגבי רב ותלמידים, מנהל ועובדים,

זה בסדר שיש לכל אחד במערכת המשותפת, את תחום קבלת ההחלטות שלו.

הורים וילדים, וכן, גם בין בעל לאשה זה עלול לקרות.

לזה בדיוק התכוונו כאשר אמרו שכאשר אישה שולטת בבעלה, הוא כבר לא יצטרך לעבור גהינום. אני מעריך שיש גם תחומים הפוכים, בהם במידה והבעל השתמש בכלים שלו בצורה לא מותאמת, זה יחסוך מאשתו את הגהינום העתידי...

בקיצור, אנשים נורמליים, חיים בשיתוף בריא. שיתוף כזה הידוע לתת לכל אחד את מקומו על פי מעלותיו, להשלים אחד לשני את מה שחסר לו, ולחיות באהבה ובאחוזה בשלום וברעות

שנזכה

כנסי כאן <https://lp.smooove.io/1f1i> כדי שגם את תרגישי שייכת

מעוניינת לשלוח שאלה לרב, כתבי למייל hazchutleyahadut@gmail.com

לירשום קבלת כל תכני הזכות ליהדות הרשמי כאן: <https://lp.smooove.io/ozk7?cs=chelki>

ברכת הלב

הרב ברוך לב, מרבי 'חלקי בקהילת'

מסע התשובה - אל הנפש היהודית

בתקופה זו של השנה - המשימה היהודית היא לחזור בתשובה, השאלה היא לאן בדיוק חוזרים? מהו אותו המקום ששם היינו פעם, ולשם אנו רוצים לחזור? אם נרצה לחזור בתשובה, כדאי שנדע קודם - מהי בדיוק השאלה שעליה אנו נדרשים לתת תשובה, ומי בעצם שואל אותה?

כדי לענות על שאלות אלו ולמצוא עליהן תשובה, אתה מוזמן בתקופה הקרובה למסע מקורי אל מקומם מדהים וקסום - שאולי נראה לך שהוא רחוק מיד, אבל האמת היא שהוא נמצא ממש ממש קרוב אליך.

יעד המסע הזה הוא הנפש היהודית שלך, והוא יעבור דרך מקומות ואתרים מרתקים.

ציוד חובה: 1: כנות 2: 10 דקות יומיות של שקט 3: אומץ

קדימה, נצא לדרך.

אם הגעת אל רגעי השקט הראשונים של המסע, קח דף ועט ותכתוב לעצמך; מהם הדברים בחייך שהיית רוצה לשנות, ועם אילו דברים בחייך אתה מרגיש פחות מחובר רגשית - עבודה, יחסים, מצוות מסוימות או תפילות שמעיקים עליך או משעממים אותך? סימנת לכתוב?

תעבור על מה שכתבת, ותדייק עם עצמך את הדברים, שאכן אלו הדברים שבאמת היית רוצה לשנות.

תחנה ראשונה

בשבוע הבא נמשיך לתחנה הבאה במסע...

שמחים בחלקם

לפני עשור, נחתתי לראשונה בחיי במדינת ליטא. הקומוניזם כבר לא היה בסביבה שני עשורים, אבל את השאריות הרקובות שלו, היה אפשר לזהות בכל פינה. בנסיעה הארוכה משדה התעופה בוילנוס אל המועדון היהודי בקאונאס, שם שבתתי במחיצת סטודנטים עם נפש יהודי הומייה, הבנתי לראשונה את ליטא. הקיפאון שלט בכל, הטמפרטורות הגיעו לספרות שלא ידעתי שקיימות (מינוס 17 אם אתם סקרנים) ונהג המוניית הערל, לא הוציא הגה מהפה, והיה נראה מת מהלך.

בעיר עצמה, האנשים בקושי מרימים את העיניים, נעים בענייניות ממקום למקום, האוויר קפוא והאווירה גם. אין טעם לנסות לדובב את העוברים או השבים, כולם אטומים הרמטית. פתאום הבנתי מה רוצים מאיתנו - הליטאים. מאשימים אותנו בעצבות, בהתנכסות פנימית, בראיית שחורות, מלנכוליה ודיכאון. אולי משהו מהאווירה ברחובות ווילנא וקובנא דבק גם בנו, תלמידי ישיבות ליטא ותלמידי תלמידיהם.

לא סיפרו לנו מספיק על השמחה בעבודת ה' ודרך הייסורים נראית לנו טבעית יותר. אולי גם דתית יותר. קל יותר להתאבל בתשעה

באב, מאשר לשמוח בפורים. השמחה היא עבודה קשה יותר, מורכבת יותר. אולי גם זו השפעה זרה, של תרבות המערב ששואבת את התפיסה הדתית מהנצרות, שם ככל שאתה סובל יותר, מדכא יותר את הגוף הנמוך, כך אתה יכול להתרומם יותר אל הגבוה והנשגב. יש רק בעיה אחת. כל התלמידי חכמים שזכיתי להכיר, אלו שלמדתי מהם תורה, והתחיקתי אחר ארחות חייהם, היו אנשים מאירי פנים ואופטימיים, עם שמחת חיים מתפרצת וחוש הומור משגע. כל אחד בדרכו שלו, סגנונו ואופיו הייחודי. הצד השווה שבכולם, מבט חכם וחיוך כובש.

בפרשת השבוע, מופיעה הביקורת שממזה את התביעה העומדת בבסיס הקללות של פרשת כי תבוא - תכלה שנה וקללותיה: "תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב... קִשָּׁה לְנוּ לְהַפְנִים שְׂטוֹב, שְׂשֻׁמָּה, שֶׁ" אוהב אותנו. אני זוכר את ראש הישיבה הרב ר' שלמה קליימן שליט"א, גברא רבא שעמל כל חייו בתורה, בשמחה וטוב לבב, שהקול שלו מתרונן מסברא טובה, ומעשן קצות ונתיבות להנאתו. זוכר אותו פונה לתלמידיו בתביעה: "כתוב פיקודי ה' ישרים - משמחי



**השמחה של הליטאים,
היא אולי אחרת, אבל היא
מגיעה מהמקום הכי עמוק,
מבפנים**

לב. למה אתם לא שמחים?" אני חושב שהמושג לכל האנשים הגדולים שהכרתי, היה אחד. הם סירבו להיכנע לעולם הזה החומרי. קסמה להם ההבנה של החומר הסובב אותנו כדבר ארעי וחולף, ואת עצמם כשייכים לנצחיות. דרך התורה - שהיא הביטוי כאן בעולמנו, לסדרי גודל אינסופיים ולחכמה אלוקית מופלאה - הם הבינו משהו, ברובד הכי פנימי של הווייתם.

אנחנו שייכים למהות עצומה בממדיה, נצחית ובכלתי מושג. כל הג'אז הזה שאנחנו מתפלשים בתוכו, הזמני המוגבל והעלוב, הוא לא באמת. אנחנו לא שייכים לכאן, רק אורחים לרגע. פלא שהם מסתובבים עם חיוך ציני מלא בוז לקטנות העולם הזה? פלא שהם שמחים תמיד, שמחה אמיתית - שמגיעה מבפנים.

udbeny@gmail.com

חלקי בארץ החיים

ברוך יערי



**חטאנו לפניך...
רחם עלינו**

**סליחות, רחבת הכותל המערבי,
אלול תשפ"ד**

חלקי בקהילת

בת תורה - חברתי לבוגרי ישיבות עובדים - לאורם של גדולי התורה

חלקי בקהילת: רחוב קהתי 14 ירושלים

מרכז מידע ארצי:

chelki.co.il | helkioffice@gmail.com | 02-6260115

מו"ל: חלקי בקהילתי - יזמות קהילתית תורנית.

מייסד: הרה"צ ברוך צבי גרינבוים **עורך:** אהוד בן יהודה

כותבים קבועים:

הרב אפרים קרלינסקי, הרב ברוך לב, הרב דב הבלין, הרב שלמה ליפשיץ
הרב משה שמעון אופן, הרב זאב קצנלבון, ברוך יערי

עיצוב גרפי: גימיק פרסום | עיצוב גרפי: אפרת 050-6604987

להיות או לחדול

למה אנחנו לא מנסים?
כי הרבה יותר קל
להתמסכן... למה לצאת
ולהתחיל לעבוד?

לנסות להתקדם, כי בין כה אין סיכוי. להפסיק לחשוב על מה שעברנו, ולהדחיק את אלו בדחיפות. לא לסלוח לעצמינו, זה לא מגיע לנו וזה לא בסמכותנו. להתחיל לעבוד עם מה שיש ולא עם מה שרצוי. כמו אנשים פשוטים, שמתחילים למלא את מה שמוטל עליהם, לא פחות ולא יותר. את הכעס על עצמכם תשאירו למשגיחים, את הסליחה תשאירו לקב"ה.

תגובות: uhcle9876@gmail.com

למה אנחנו לא רוצים לנסות? כי הרבה יותר קל להתמסכן. להיות במצב של אין ברירה, של חוסר יכולת. הדבר האחרון שלחור צריך, זה מיהו שישכנע אותו לצאת מזה. מה רע להתכרבל בשמיכה עם חבילת עוגיות ולקלל את העולם הרע. את היצר הדוחק. למה לצאת לקור ולהתחיל לעבוד?

ואלול? זה פסגת הרשעות. אנחנו יודעים היטב שכל השנה תלויה בזה. אין דחיות יותר. אין מועד ב'. חסרון לא יוכל להימנות. גהינום לעצלים. גהינום לכל מי שצריך להתמודד עם הדחינות של שנה שלימה.

אז נותרו לנו שתי ברירות. להתבוסס ברחמים עצמיים, על כמה שאלול חופר לי. להסתובב בפראץ חמוץ ולחכות שהכל יגמר. לא נותר עוד זמן רב, זה יגמר.

או שלא. לצאת משימכת הרחמים העצמיים. להפסיק להוריד לעצמינו, כדי שלא נחשוב

ימים קשים עוברים עלינו. כל השנה אנחנו מדחיקים, יודעים שיבוא יום בו נהיה טובים יותר. יום שבו נפצה על הכל. נפסיק עם השטויות, ונחזור בתשובה. נהיה אנשים טובים, מה זה טובים? נפלאים, אלו שמכריעים לכף זכות.

ואז זה מגיע שוב, אלול. לא ההתחלה, האמצע. הרגע המאכזב הזה בו אתה מגלה שבאופן מפתיע לא השתנית משנה שעברה. אתה לא אדם טוב יותר, דרכת במקום, ואז מהדהד באוזן הקול הצפצפני של המשגיח בשיבה, "מי שלא עולה, יורד".

ונמאס לך סופית. בדיוק כמו שנמאס לך סופית שנה שעברה. נמאס לך נהל מאבק ברגשות שלך, שבמקום להילחם על התקדמות רוחנית, אתה נלחם על התחושות שלך בעקבות זה שאתה לא מתקדם רוחנית. אין לך פניות לשואף, כי אתה מתאבל על זה שאתה לא שואף. מייאש.

מחלקת התוכניות של חלקי בקהילתי מגישה:

סדרת הרצאות מרתקות לחודש הרחמים והסליחות
מגוון מרצים מעולים, העוסקים בעבודת חודש אלול משלל זוויות

מחלקת התוכן
חלקי בקהילתי

דגים רועים וימים נחמדים

דמעותיו של השופר

הרב **משה אופן** שליט"א
בשיעורים מרתקים על עבודת חודש אלול

מחלקת התוכן
חלקי בקהילתי

הרצאות ושיעורים לחודש אלול מתחברים

סודם של ימי הסליחות והרחמים

לחשוף את העומק

מסע אל נפשו בחודש אלול

הרב **שמואל אייזנפלד** - רב בית הכנסת הגדול בצפון תל אביב
מעביר שיעורים בקהילות 'חלקי'
העוסקים בחיבור מחדש לחודש אלול

מחלקת התוכן
חלקי בקהילתי

חדש במחלקת התוכן!!

הרצאות מקצועיות מאת משה וינצ'נסקי

יועץ חינוכי, מאמן אישי (מתמחה באימון לקשר וריכוז), מרצה ומדריך הורים ומורים

נושאים להרצאות יכולים להיות בתחומים הבאים:

- 1. התפתחות אישית
- 2. חינוך ילדים (הורים וילדים ומה שבניהם)
- 3. מבט אקטואלי ורלוונטי במעגל השנה היהודי
- 4. זוגיות
- 5. הגות ומחשבת ישראל

מחלקת התוכן
חלקי בקהילתי

מסעו של 'בעל תשובה'

איך מתניעים תנועת נפש פנימית של 'תשובה'? איך עושים 'תשובה' בתוך כל טרדות העבודה והמשפחה?

הרב **דובל דוידוביץ** שליט"א
מרצה בארגון ערכים

בהרצאה וסיפור חיים מעורר השראה על 'תשובה'

מחלקת התוכן
חלקי בקהילתי

הימים הנוראים או הימים הנחמדים?

שיעורים מרתקים ושיח משותף בגובה העיניים

עם הרב **יהודה צ'ולק** שליט"א
ראש הכוללים של 'חלקי'

מוחץ מאז

מחלקת התוכן
חלקי בקהילתי

להתחבר אל תת ההכרה

תוכנית מחכימה ומרוממת לחודש אלול

כלים פרקטיים לשינוי והתמדת הרגלים חדשים

מאת הרב **אליהו קס**
מרצה בכיר - 'לב לאחים' - 'הידברות'

חברי קהילות צעירים המעוניינים בהזמנת הרצאה מזמינים לפנות למחלקת התוכן 054-847-9370